

LA CASA A VENÈCIA

La sèrie no s'aturava. Detencions, tortures, judicis, estats d'excepció...es traduïen en la vida quotidiana. La grisor de sagristia ens invitava a mig viure que és viure sota vigilància, una vigilància que no calia ser manifestada. Venia en el mateix paquet de cada sospita. Ens la injectaven cada dia. Però vivíem. Trèiem vida contra la por, cada amenaça.

L'amic Marià Alberó va decidir venir-se a Barcelona. Un temps abans de decidir jo mateix venir-me'n. Hi vaig arribar sense feina, sense casa, i Marià m'oferí un racó on vivia. Així vaig conèixer el barri d'Horta, lluny de la Barcelona acostumada, la dels tòpics de cada visita anterior. Primera sorpresa un dia<. un cotxe de policia cremat en la plaça Eivissa.

Carrer Venècia. Una bona pujada des del metro. Aleshores no pesava en les cames de la joventut estrenada. Una casa d'una sola planta. Menjador comú i quatre habitacions. Un pati petit governat per un caquier generós. La propietària vivia a la part posterior. Una dona gran, francesa, que calmava la meva gana recollint els caquis madurs. Me'ls duia amb un somriure mentre creuàvem unes frases en el seu idioma. Per a sopar, brou modest adornat amb una cullerada de Bovril i truita de formatge ratllat. Aliments d'economia escassa que Marià havia convertit gairebé en ritu nocturn. Llit a terra i demà un nou dia.

Quan la son tardava, m'estirava sobre un sofà curt que vivia a l'habitació contigua, la de Maria del Mar Bonet, per llegir una estona. Algunes nits, ben tard, ella arribava, carregada amb una maleta i una guitarra, el cansament amagat per la joventut, i seia al meu costat. M'explicava com havia anat el concert. Alegries, emocions i també misèries de l'ofici que no canviarien massa al llarg del temps. Parlàvem de Mallorca i de València. I, sempre, de poesia. Una nit em va dir: "Puc llegir-te uns versos meus?". No he oblidat aquella primera nit de lectura. No sabia que una noia pogués escriure poesia des de la intimitat. Em pillà amb la innocència anacrònica. Una conseqüència més de patir la dictadura. I tant que una noia podia escriure aquestes coses! I tant que podíem viure contra la invitació diària a la mort, a la tortura, a la vigilància. De tot en trèiem vida.

Vaig viure un parell de mesos a la casa d'Horta i set mesos després torní a València.

Va ser el 2005, més de trenta anys després, que vaig decidir venir a viure a Barcelona. Víctima de l'arrassadora política immobiliària, vaig trobar un pis a Horta no salvatgement car, podia pagar el lloguer, on vaig passar tres anys. El primer que vaig fer va ser buscar Venècia, el carrer de Venècia. Em va costar. Quan passen els anys, les dimensions canvien així com els traçats urbans. Però la casa hi romanía.

Entre poesies, receptes culinàries, confessions de la vida diària, Maria del Mar i jo sempre tenim un record breu d'aquella casa. I en aquell instant sentim com es perd una mica l'esguard. Aquesta mirada que sembla volar quan l'evocació li posa ales.

per **Albert Garcia**